

gylbne Middelvei; for Lidt og for Meget, som man siger, fordærver Alting. Derfor tror jeg ogsaa, at dette Lovforslags § 11, som jeg kortelig berørte i en anden Sag, vistnok kommer til at ændres i ikke ringe Grad. Jeg vilde anse det for meget hensigtsmæssigt, at der blev givet den høitæredede Regjering Bemyndigelse til under Forhold, hvor der kunde være Fare paa Færde, og hvor Svinedifteritis kunde antages at udbredes mere end under almindelige Forhold, der at føre en stærkere og skarper Kontrol med disse Forhold. Det har jeg ikke noget imod, jeg anser det for en Nødvendighed; men derimod antager jeg — og det tror jeg, Tiden allerede har viist — at, naar man giver Ministeren Bemyndigelse til at forbyde Svinehold, fordi han og Autoriteterne tro, at der kunde være noget Særligt at befrygte derved, saa bærer man sig ad som Manden, der pryglede Drengen, inden han gik i Byen, fordi det vilde blive for sent, naar han havde slaet Flaften itu. Jeg tror, der er taget Forholdsregler, som ikke ere nødvendige, saafremt dette skulde være til Hindrer for, at forskjellige Ting blive benyttede som Svinesjøde, naar blot Benyttelsen bliver underkastet Kontrol. Dels en Kontrol med, hvorledes disse Ting skulle anvendes, og dels med, hvorledes Bygninger og Gaarde ere, saaledes at Alt, hvad dermed staar i Forbindelse, bliver underkastet en meget nøie Kontrol. Det kunde bestemmes, hvor ofte Eftersyn skulde ske, samt hvorledes Riste og Gulve skulle være og Aflobet fra Bygningerne. Man kunde jo gaa til at kontrollere og undersøge ved sagtyndige Folk med visse Mellemrum for at se, om de sanitære Forhold paa de paagjældende Pladser i Virkeligheden vare, som de skulle være. Det kunde jo ogsaa paahydes, at Slagtingen skulde ske under lægevidensabelig Kontrol, og at intet Salg maatte ske, uden at Dyret i Forveien var undersøgt af en Læge, og flere lignende Bestemmelser. Jeg kan ikke se rettere, end at det, man i Dieblirket tænker paa, er Løssepladserne, men der kan ogsaa i Løbet af 4—5 Aar blive Tale om Fællesmeierier og Svinehold paa Herregaarde, netop der er Faren, og det er der, man skal være forsigtig. Naar man skal redigere denne Paragraf — den er meget elastisk, og det bør den ogsaa være — saa bør man ikke alene tænke paa Løssepladser, men ogsaa paa andre lignende Forhold. Ingen kan sige, hvorledes Forholdet vil stille sig om 5—10—20 Aar. Jeg har taget Ordet, ikke fordi jeg har noget principielt mod det, der her foreslaas, tværtimod,

men jeg tror, at der paa det Felt som paa andre maa gaas frem med en vis Forsigtighed. Det kan ikke hjælpe at kaste Brønden til, naar Baret er druknet, Forsigtighed maa vises i Forveien, men dog paa en saadan Maade, at vi ikke gjøre Tingene værre i Stedet for at gjøre den bedre. Mit Standpunkt er altsaa det — jeg skal ikke fordybe mig i de andre Paragrafer — at jeg mener, at vi skulle behandle denne Sag rolig og koldt, behandle den — om jeg maa sige — vidensabelig, men ikke lidensabelig. Hvis man gaar til den modsatte Side, saa kommer man nemt til Foranstaltninger, som ikke passe til det praktiske Liv. Jeg anbefaler altsaa ligesvem Lovforslaget til Fremme, men beder det eventuelle Udvalg om at tage meget rolig paa Sagen, saa at vi kunne haabe paa et godt Resultat, som baade Regjeringen og de Folk, som skulle leve under en saadan Kontrol, kunne være tjente med.

B. Solm: Det sidste ærede Medlems Foredrag er jeg fuldt ud enig med, og jeg skal heller ikke indlade mig paa Lovens Enkeltheder. Det vil bedre passe i et Udvalg. Jeg vil kun sige, at jeg er enig i Lovens Hovedprinciper, og det tror jeg, at vistnok de allerflejste praktiske Mænd ville være. Sagen er jo den, at hele vor Udvikling paa Landbrugets Omraade gaar i Retning af, at vi have næsten hele vor Indtægt af vore Besætninger, baade af Heste, Kvæg og Svin, og derfor maa det være os om at gjøre, saavidt muligt og saa snart ske kan, at forhindre en smitsom Sot, der udbryder, fra at faae Udbredelse. Det er jo en given Sag, at jo hurtigere det sker, desto bedre er det, og den bedste Maade, hvorpaa man kan gaa frem i Tilfælde af, at en Dyrlæge skulde have taget feil, er at lade den Vedkommende, hos hvem Principet Nedslagning er kommet til Anvendelse, faae Betaling for denne Feil, som Dyrlægen har begaaet. Jeg tror, at det er en Bagatel for Statskassen, om den en enkelt Gang kommer til at betale noget Saadant, ligeoverfor den Opgave at bevare enhver af vore Dyreflasker i et godt Renomme i Udlandet. Det bedste Renomme, vi kunne faae i Udlandet, maa være det, at Udlandet veed, at der her hjemme vises den største Agtpaagivenhed ved hvert enkelt Tilfælde. Der kunde være enkelte Ting, som jeg havde lyst til at sige Noget om, men jeg har allerede bemærket, at jeg tror, det vil være rigtigere ikke at indlade sig paa Enkeltheder, fordi det vil passe bedre i et Udvalg end her, og egentlig bedst til en fortrolig Samtale med Ministeren ved en Forhandling mellem ham og Udvalget. Som sagt, Enkelt-